

ZGODBE: ASHKAN

Ime: **ASHKAN**

Priimek: **SELFİ**

Starost: **45**

Država porekla: **IRAN**

Živi na **Portugalskem** od: **1988**

KRATEK POVZETEK

Ashkan pobegne iz Teherana, ko mu je štirinajst let. O pobegu odloči oče. Na Portugalskem se pridruži bratu, ki živi tam. Z veliko pomočjo družine, zato ker je vztrajen, zato ker je delal trdo in bil pošten je zmožal prva težka leta prilagajanja; imel je težave z jezikom, socializacijo in težave pri integraciji. Ustvaril si je lastno družino in danes vodi veliko živilsko trgovino na Portugalskem. Dejavno podpira nove begunce na njihovi poti prilagajanja in vključevanja v portugalsko družbo.

»MOJ SIN ASHKAN GRE NA POROKO.«

SPOPAD

Po revoluciji (1979) in vojni med Irakom in Iranom (1980) je prišlo do velikega izseljevanja ljudi iz Irana, saj so bežali pred nasiljem in pomanjkanjem svobode. Hoteli so oditi v Združene države Amerike ali, to je bila druga izbira, v države severne Evrope, predvsem v Nemčijo. Nekatere družine, ki so imele v inozemstvu sorodnike, so poskušale, da bi njihovi

otroci šli v njihove države. Tako so želeli ogniti se novačenju otrok na cesti, verskim aktivistom, ki so nabirali otroke, da bi ti šli v prve frontne linije.

POBEG BRATOV SELFİ

»Brat je bil takrat star osemnajst let. Oče je starejšega brata poslal proč, da mu ne bi bilo treba iti v vojsko. Plačal je vodstvo tihotapcu. Brat je pobegnil na oslovem in kamelinim hrbtu in peš. Prečkal je mejo s Pakistanom - to je bil res zelo napet čas, tudi zato, ker komunikacija ni bila mogoča. Spet drugi tihotapec mu je priskrbel potni list. Poskušal je oditi v Združene države, kjer je živel njegov stric. Aretirali so ga na letališču v Frankfurtu in mu zagrozili, da ga bodo deportirali nazaj v Iran. Razložil jim je, da ga imajo v Iranu za dezertarja. Če se vrne, ga bodo usmrtili. Zaprošil je za azil. Povedali so mu, da v Nemčiji ne more ostati, da lahko gre na Portugalsko. Ko je svojim povedal, da je na Portugalskem, je družina pohitela kupit atlas, kajti za to čudno deželo, še ni slišal nihče...«

ASHKANOV POBEG

V vmesnem času sta se revolucija in vojna intenzivirali, tudi življenjske okoliščine so se poslabšale. »Naša hiša v Teheranu je bila blizu državne televizije in to so bombardirali nenehno.« Razen bombnih napadov je bila družina tudi preganjana. Pregarjala jih je verska policija. Bili so v nevarnosti. Družinski člani niso bili verni. In to se je vedelo. V šoli so otroke obiskovali mučenci, ki so ostali brez rok in nog. Prihajali so tudi tisti, ki so se nameravali ubiti v imenu religije. Vladal je teror. Nekega dne je Ashkanov oče šel na trg, da bi kupil perzijsko preprogo. Prijel je Ashkana, ki mu je bilo štirinajst let, za roko in šla sta na portugalski konzulat. Oče je

»Imam zelo močno podporo družine.«

ZGODBE: ASHKAN

rekel: »Moj starejši sin živi na Portugalskem in se bo poročil. Rad bi, da je kdo od družine navzoč. Moj sin bo šel na poroko.« Na konzulatu so Ashkanu dali vizo za teden dni.

PRIHOD IN ŽIVLJENJE NA PORTUGALSKEM

Ashkan je prispel na Portugalsko leta 1988. Ko je odhajal, je nad letališčem prvič v življenju videl mavrico! Toda ta vtis se je kmalu razblinil, ko je zagledal revna domovanja v bližini. »Oče mi je pisal vsak teden. Vsako sredo sem prejel njegovo pismo in nisem mogel prenehati ihteti.« Nekega dne pisem ni bilo več. Pisal je očetu, a odgovorila je mama, rekoč, da je oče izginil. »Očeta so aretirali, češ, da je otroke poslal iz države. Zaprli so ga za dve leti. Nihče ni vedel kam. Po tistem so ga poslali na fronto, a ker mu je že bilo šestdeset let, je tam ostal manj kot leto dni.«

V vmesnem času se je Ashkan pričel šolati. Hodil je na srednjo šolo Paço D' Arcos, ob tem pa se je učil in izpopolnjeval znanje portugalščine. Prijatelj je pa si ni znal pridobiti. V šoli so ga poznali kot »tistega Arabca«. »Mislili so, da sem nekakšen teorist, ali kaj.«

NOVO PRIPADANJE IN VKLJUČEVANJE V DRUŽBO

Tako je bilo, dokler se ni nekega dne odločil, da se pridruži Društvu dijakov. Takrat se je njegov položaj v šoli spremenil. Dobil je prijatelje in zdaj je dejavno sodeloval v šolskih aktivnostih. »Prijatelje iz tistih časov imam še danes. Prijateljstvo je bilo zares trdno. Še zmeraj so moji prijatelji. Eden od njih je celo boter mojemu sinu. Njihove družine so me sprejele medse. Vabijo me za božič. Tudi skrbeli so zame, ko sem bil mlad. Hotel sem to in ono. Čakaj, pazi nase, stoj proč od tega. Oni so moji resnični prijatelji.« Življenje se je spreminjalo. Pri starosti 18 let se je zaposlil v pizzeriji v

Cascaisu. Študiral je in delal. Zaslužil je in ker se je njegov brat poročil, se je odselil.

Nekega dne ga je brat povabil, da bi delala skupaj, saj je hotel postaviti podjetje za oskrbo restavracij v Cascaisu. Ashan je prekinil delo v pizzeriji. Sleherni dan je vstal ob 3.00 zjutraj, da je šel po paradižnike, čebulo, krompir na trg Ribeira v Lizboni. Z vlakom se je vračal v Cascais. Nekaj denarja je zaslužil in z bratom sta kupila majhen kombi in razširila posel. Zdaj sta oskrbovala še tri restavracije več.

Zlagoma so ju v restavracijah Cascaisa spoznali kot dobra delavca, poštena, takšna, ki se držita rokov. »Ob 3.00 zjutraj sva že bila na poti na trg. Le tako sva lahko dobila najboljše plodove. Zmeraj sva bila prva. Dober glas se je širil, podjetje tudi.«

ŽIVLJENJE NA PORTUGALSKEM

Ko se je širilo delo, je tudi Ashkanovo socialno življenje postalo bolj intenzivno. Ko si je utrdil ekonomski položaj, je Ashkan srečal svojo prvo ženo. Bila je brazilske narodnosti in Ashkanu je odprla nov pogled na življenje. Ashkan je odpotoval v Brazilijo in tam se je srečal z ženino družino. Stkal je emocionalne vezi, ki ga nanje pripenjajo še danes. »Moja brazilska družina je še zmeraj moja družina.« Ima štirinajstletnega sina, nanj polaga vsa upanja. Čez čas sta se zakonca razšla. Kljub ločitvi ima z nekdanjo ženo dobre odnose. Z njo skupaj skrbita za sina. Pred približno dvema letoma je Ashkan srečal svojo drugo ženo. Takrat je bila višji prehrabni tehnik v Ashkanovem podjetju. Mlada žena ga je očarala. »Velik vtis je naredila name, ker je močna in seveda tudi lepa.« Čez

»Tvegati moraš in pokazati podjetniške sposobnosti ter predanost.«

leto dni sta bila nerazdružljiva in sta se poročila. Danes je Ashkan lastnik velikega distribucijskega podjetja na Portugalskem. Uspešen poslovnež je. Ima sredstva, da lahko podpira begunce, še posebej Irance. Ker je njihovo dramo občutil na lastni koži, ker ima zdaj položaj, se počuti obvezanega, da pomaga. Pri njem delajo begunci, drugim je pomagal, da so vzpostavili stik z ustanovami. Med intervjujem so ga večkrat klicali, da pomaga reševati vprašanja beguncev. Le deset let po tistem, ko je pobegnil iz Irana, je Ashan znova srečal očeta, mamo, sestro.

**»Ob 3.00
zjutraj smo že
bili na poti na
tržnico.«**